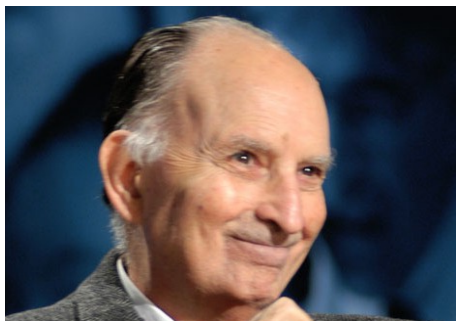

Pasquale Foresi, også kaldet Chiaretto

Tak Chiaretto!

Den 14. juni døde Pasquale Foresi

Pasquale Foresi, også kaldet Chiaretto, var en nøglefigur i Focolares historie. Da han var kun 20 år gammel bad Chiara Lubich ham i 1949 om at dele ansvaret for den nye Bevægelse med sig. Chiara så ham som en, der havde en unik plan for udviklingen af Focolare Bevægelsen, nemlig den plan at inkarnere enhedens karisma på konkrete måder. Af den grund betragtede hun ham, sammen med Igino Giordani, som medstifter af Bevægelsen.

Han var en 'skarp analytiker', havde store visioner og var optimistisk for fremtiden, fordi han med årene var blevet et menneske med stor visdom. En visdom, der har været præget af en

stærk og karismatisk oplevelse, såvel som dybe livserfaringer af lys og kærlighed, ydmyghed og trofasthed, som kun Gud kan udrette i et menneskes liv.

Hvordan det hele begyndte for ham, kommer tydeligt frem i Foresis svar på et spørgsmål stillet af en teenager.

Hej Chiaretto, hvordan gik det til, ved dit første møde med Focolare-bevægelsen?

Min far var medlem af det italienske Folketing og et andet Folketingsmedlem havde inviteret Chiara Lubich til min hjemby Pistoia, i Toscana. Med dette besøg håbede min far, at jeg ville vende tilbage til kirkens liv, som jeg havde vendt ryggen.

Chiara kunne ikke komme, men sendte Graziella, en af sine første veninder. Men jeg var ligeglad med denne nye 'forening' (Focolare), for jeg var i krise med alt hvad der havde at gøre med den katolske kirke.

Hun kom dog ikke den aftalte dag, og vi troede, at alt var aflyst.

Næste dag var jeg alene hjem, da det ringede på døren. Jeg lukkede intet anende op, og der stod så denne Grazielle. Selvfølgelig var jeg høflig overfor hende, det havde jeg jo lært lidt

fra Evangeliet, som jeg meget godt kunne lide. Så jeg bød hende indenfor og spurgte, hvad jeg kunne hjælpe hende med.

Der skulle organiseres et møde, men først skulle vi besøge en præst. Undervejs tænkte jeg: Måske vil hun fortælle mig noget om hendes bevægelse. Jeg havde jo hørt fra min far, at de var gode mennesker, fuld af kærlighed, så jeg troede, at hun ville tale om forældreløse og forladte børn. Men da jeg spurgte hende, hvad de så lavede, svarede hun: "Vi forsøger her på jorden at leve som Treenigheden lever". Jeg fik et sjok og så på hende: hendes ansigt så ganske normal ud; det var alvor for hende. Jeg så mig omkring for at sikre mig, at ingen havde hørt det. Folk skulle nødig tro, at vi var sindssyge; men

gudskelov var der ingen.

Graziellas svar lød for mig som ord de første kristne kunne have sagt. Med stor interesse begyndte jeg at spørge hende ud om denne nye bevægelse. Jeg blev utrolig glad, for det hun fortalte, var nøjagtig som jeg havde læst det i Evangeliet. Nu var jeg overbevist om, at denne bevægelse virkelig var en fornyelse af kirken.

Så, sådan blev mit første møde med Focolare-bevægelsen.

Selv beskrev Foresi sine hovedopgaver således: 'Som præst var jeg ansvarlig for vores første kontakter med Vatikanet. En anden, særlig opgave blev at følge Bevægelsens vækst og udvikling i hele verden og at arbejde sammen med Chiara på at skrive de forskellige statutter. Jeg hjalp også med at opstarte og følge nogle af Bevægelsens centre og aktiviteter, som f.eks. Mariapoli-Centret i Rocca di Papa, den lille by Loppiano i Italien; Ny Stads Forlag, og andre aktiviteter'.

Men der er et område af Foresis liv parallelt med Chiaras som måske

repræsenterer bedre end andet hans særlige bidrag til udviklingen af Bevægelsen, nemlig alt hvad der har at gøre med den indflydelse den nye spirituelle strømning havde på kulturen. Han har været initiativtager til udviklingen på mange af kulturens områder: arkitektur, kunstarter, medicin, jura, kirkelige og sociale strukturer og teologi.

Focolare Bevægelsen i hele verden vil huske ham med uendelig taknemmelighed.

“Vær frimodige, jeg har overvundet verden” (Joh 16, 33).

Med disse ord sluttede Jesus sin afskedstale, som han holdt for sine disciple ved det sidste måltid, inden han blev overgivet til dem, der ville slå ham ihjel. Jesus skulle til at forlade denne jord og vende tilbage til Faderen, mens disciplene blev i denne verden for at fortsætte hans arbejde. Ligesom Jesus, ville også de blive hadet, forfulgt, endda slået ihjel (jf. Joh 15,18-20 og 16,2). Deres mission ville blive vanskelig, ligesom den var den for Jesus. Han vidste hvad der ventede dem: “I verden har I trængsler”, havde han lige forudsagt (Joh 16,33).

“Vær frimodige, jeg har overvundet verden” siger Jesus. Men det siger han ikke kun til disciplene, men til alle kristne, der i århundreder ville gå i hans fodspor, og dermed også til os.

Og det er sandt nok. Selvom vi undervejs oplever mange glædelige stunder, mangler der heller ikke modgang. Det kan være uvished om fremtiden, mangel på arbejde, fattigdom og sygdom, lidelse på grund af naturkatastrofer og krige, vold i familien og i landene imellem. Og så er der de vanskeligheder vi møder, fordi vi er kristne: den daglige kamp om at være trofast over for Evangeliet, følelsen af afmagt i et samfund som synes ligegyldigt over for Guds budskab, at blive hånet og ringeagtet, ja endda forfulgt.

Jesus kender det alt sammen. Han har som den første oplevet det på sin egen krop. Og derfor siger han:

“Vær frimodige, jeg har overvundet verden”

Det er stærke og overbevisende ord, der næsten synes absurde. For hvordan kan Jesus sige at han har overvundet verden, når han selv senere bliver fængslet, pisket, dømt, og slået ihjel på den mest brutale og ydmygende måde? Det var da et nederlag!

Hvad vil det så sige, at Jesus sejrer? Det betyder at han opstår fra de døde: døden har ikke længere magt over ham. Jesu sejr er så mægtig og kraftig, at også vi får del i den: Han er til stede blandt os og han tager os med sig ind i den nye skabelse.

Men Jesu sejr stammer først og fremmest fra denne kærlighedsgerning, ja den allerstørste, ved at han har sat sit liv til for os. Det er i nederlaget Jesu sejr helt og fuldt. Han har gennemtrængt dødens mørkeste afkroge, og dermed har han befriet os fra alt hvad der undertrykker os. Han har forvandlet alt det negative i os; både mørke og smerte, til et møde med Gud, som er Kærlighed.

Hver gang Paulus tænkte på Jesu' sejr blev han ude af sig selv af glæde. Hvis

Jesus har overvundet enhver modstand, ja endda døden, kan også vi overvinde enhver vanskelighed ved Jesus: "For jeg er vis på, at hverken død eller liv (...), eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom 8, 37 og 1. Kor 15,57).

Nu forstår vi Jesu indbydelse til ikke at være bange for noget som helst:

"Vær frimodige, jeg har overvundet verden"

Disse Jesu ord kan give os tillid og håb. Så selvom vi gennemlever svære situationer, kan vi være sikre på, at Jesus allerede kender dem, og har overvundet dem.

Når vi selv ikke har kræfter nok, er det ham, der lever og kæmper sammen med os.

Det betyder ikke, at livet bliver lettere og alt løser sig af sig selv. Jesus er sejrherre midt i lidelsens tragedie, midt i uretfærdighed, ensomhed og død. Nogle gange skal vi, ligesom Jesus og martyrerne, vente på Himmelen for at se den fuldendte sejr over det onde. Ofte er vi bange for at tale om Paradiset. Folk kunne tro, at vi bruger det som en slags rusmiddel for ikke at skulle se vanskeligheder i øjnene; eller som en undskyldning for ikke at bekæmpe uretfærdighed. Men håbet om at der findes en Himmel, og troen på opstandelsen er netop en kraftfuld stimulans for at imødegå enhver modstand, for at kunne støtte andre i deres prøvelser.

Hver gang vi møder vanskeligheder hos os selv eller hos vores næste, kan vi forny vores tillid til Jesus, som er til stede i os og blandt os. Han har overvundet verden og givet os del i sin sejr. Han åbner Paradiset, og han har forberedt en plads til os. Sådan finder vi mod til at komme igennem enhver prøvelse. Alt kan overvindes i ham, som giver os kraft.

Fabio Ciardi

"I skal vandre i kærlighed" (Ef 5, 2).

Hvis et menneske vil følge Guds plan, og hvis det vil være oprigtigt, skal det være fyldt af kærlighed. For at nå målet for livets vej – for livet er en vej - skal det være en kærlighedens vej. Ved at leve kærligheden fuldkommengør vi loven.

Det er apostlen Paulus' opfordring til de kristne i Efesos at gå over fra at være 'det gamle menneske' til 'det nye menneske'. Dvs. at være oprigtige og ærlige over for hinanden, ikke at stjæle, at kunne tilgive hinanden, at gøre gode gerninger..., med ét ord "at vandre i kærlighed".

Det er en god ide at læse hele teksten, som dette skriftsted er taget fra: "I skal ligne Gud som hans kære børn og *vandre i kærlighed*, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft" (Ef 5, 1-2). Paulus er overbevist om, at vores adfærd skal ligne Guds adfærd. Når kærligheden er Guds kendetegn, gælder det også for hans børn.

Men hvordan kan vi kende Guds kærlighed? Det er meget klart for Paulus: Guds kærlighed åbenbarer sig i Jesus, som viser hvordan og hvor meget Gud elsker os. Det har Paulus selv erfaret: "Mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig" (Gal 2, 20), og nu ønsker han at give denne erfaring videre til alle, så den kan blive en fælles gode for hele menigheden.

"I skal vandre i kærlighed"

Hvad er målestokken for Jesu kærlighed, som vi så skal følge?

Vi ved, at denne kærlighed ingen grænser kender, at den ikke udelukker nogen og at den ikke har præferencer. Jesus døde for alle, også for sine fjender, for dem, der korsfæstede ham. Han er ligesom Faderen, der i sin universelle kærlighed lader sin sol stå op for alle, og lader det regne over alle, gode som onde, syndere som retfærdige.

Jesus har først og fremmest taget sig af de mindste, af de fattige, af de syge og af mennesker i udkanten af samfundet. Han har elsket sine venner med stor kærlighed; især sine disciple... Han har aldrig sat grænser for kærligheden, ja han er gået så langt til at give sit liv.

Og nu inviterer han alle til at tage del i denne hans kærlighed og til at elske sådan som han har elsket. Det lyder krævende og kan gøre os bange. Hvordan kan vi være Jesu efterfølgere; han elsker alle, altid og som den første? Hvordan kan vi elske efter Jesu målestok? Hvordan kan vi vandre i kærlighed, som denne månedens Livets Ord opfordrer os til?

Det er kun muligt, hvis vi selv har erfaret, hvad det betyder at være elsket. I sætningen "I skal vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os", kan udtrykket *ligesom* også oversættes med *fordi*.

"I skal vandre i kærlighed"

At vandre er et udsagnsord; et ord, der indbyder til handling; handling, der skal være inspireret af kærlighed. Det er måske ikke helt tilfældigt, at Paulus bruger ordet 'vandre', for det minder os om, at vi har en vej at gå. Kærligheden er noget man kan lære. Paulus bruger også andre billeder for at vise at det er nødvendigt at vokse i kærlighed. Således nævner han et spædbarn, der bliver voksen (jf. 1 Kor 3,1-2), et hus, der bygges fra grunden, eller et løb for at vinde sejrprisen (jf. 1 Kor. 9, 24).

Vi bliver aldrig færdige med kærligheden. Der er brug for tid og standhaftighed. Vi må ikke opgive, når vanskelighederne dukker op, ikke tabe modet på grund af fejl og fiaskoer. Vi skal være parate til at begynde på en frisk, og ikke lade os nøje af middelmådighed.

"I skal vandre i kærlighed"

Og hvordan kommer vi så hurtigere frem på kærlighedens vej?
Indbydelsen gælder alle - "*I skal vandre*" står der. Så vi må hjælpes ad. Det er for resten ikke sjovt og til tider vanskeligt at gå vejen alene.

Så lad os aftale med dem som står os nærmest – venner, familie, medlemmer af samme kristent fællesskab... - at vandre sammen. Undervejs kan vi udveksle erfaringer og lære af hinanden.

Når der er tilstrækkelig indbyrdes tillid, kan vi fortælle om vores fejltrin, og måske blive rettet af andre. Også det at bede i fællesskab kan give os lys og kraft til at gå fremad sammen.

Forenet med hinanden og med Jesus - som er Vejen - blandt os, kan vi gå videre på denne "hellige rejse". Vi kan så kærligheden og til sidst vil vi nå til vejens ende: Kærligheden.

Fabio Ciardi

"Du skal elske din næste som dig selv" (Mark 12, 31).

Det er et af de evangeliske ord, der skal leves ud i praksis med det samme. Det er så klokkeklart - og krævende – at det ikke behøver forklaring. Men for at forstå dets styrke, kan det være godt at læse det i sin sammenhæng.

Jesus er ved at besvare spørgsmål fra en skriftklog - en sand bibelkender - som havde spurgt hvad det største bud var.

Et par år tidligere havde en af de store lærere, der den gang levede, Rabbi Shammaj, nægtet at udpege det største bud. Andre derimod pegede allerede på det centrale, nemlig kærligheden, ligesom også Jesus gjorde. Rabbi Hillel, for eksempel, formulerede: "Gør ikke mod din næste, hvad du selv holder for hadefuldt; dette er hele loven. Resten er blot kommentar."

Jesus henviser ikke kun til kærlighedens centrale placering, men sammenføjer kærligheden til Gud (jf 5. Mos 6, 4) og kærlighed til næsten til et eneste bud (jf 3. Mos 19, 18). Hans svar til den skriftlærde er nemlig: "Det første [bud] er, Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er én, og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke. Dernæst kommer: Du skal elske din næste som dig selv. Intet andet bud er større end disse."

"Du skal elske din næste som dig selv"

Anden del af dette ene bud er et udtryk for den første, kærligheden til Gud. For Gud er hver skabning betydningsfuld, og for at glæde Ham, for at vise Ham vores konkrete kærlighed, er der ingen bedre måde end at vi selv er hans kærlighed til alle. Ligesom forældre er glade, når de ser at deres børn har det godt sammen, hjælper hinanden, således er det også for Gud. Han er som en far og en mor for os – Han er glad, når han ser, at vi elsker vor næste som os selv, og således bidrager til enheden i den menneskelige familie.

I århundreder havde profeterne forklaret Israels folk, at Gud ønsker kærlighed og ikke slagtofre og brændofre (jf Hos 6, 6). Jesus minder os om profeternes ord, når han siger: "Gå hen og lær, hvad det vil sige: 'Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer'." (Matt 9, 13). For, hvordan kan du elske Gud, som du ikke kan se, hvis du ikke elsker din bror, som du kan se? (jf 1 Joh 4, 20). Vi elsker Ham, tjener Ham og ærer Ham i det omfang vi elsker, tjener og ærer hvert enkelt menneske, om det så er en ven eller fremmed, af vor egen eller af andre nationer, især de "små", de mest trængende.

Jesus henvender sig til alle kristne, med en invitation til at forvandle vor guds-dyrkelse til selve livet; at komme ud af vore kirker, hvor vi dyrker, elsker og priser Gud, for at nå ud til andre, så det vi har lært gennem bønnen og fællesskabet med Gud bliver praktiseret.

"Du skal elske din næste som dig selv"

Og hvordan praktiserer vi så dette bud?

Først skal vi lære, hvad kærlighed er, og hvordan man elsker, og desuden skal vi rydde plads til øjeblikke af bøn; til 'kontemplation', til dialog med Gud, for i kærligheden lærer vi Gud at kende, Gud som er selv Kærligheden. Vi behøver ikke 'stjæle' tid fra vores næste, når vi er sammen med Gud. Det er snarere sådan, at vi forbereder os på at elske mere og mere generøst og tilpasset den enkelte. Og når vi vender tilbage til Gud efter at have elsket andre, bliver vores bøn mere autentisk, mere ægte. Alle de mennesker, vi har mødt, indgår så at sige, i vores bøn, for vi fortæller Ham jo om dem.

Dernæst skal vi vide hvordan vi elsker vor næste som os selv. Nu, hvor vores samfund bliver mere multikulturelt, og hvor vi møder folk fra meget forskellige kulturer, er udfordringen endnu større. De, der rejser til et nyt land, skal sætte sig ind i de nye traditioner og værdier; først derefter kan de forstå og elske det nye lands borgere. Det samme gælder for dem, der tager imod nye indvandrere, som ofte er desorienterede, og som kæmper med et nyt sprog, og med integrationsproblemer.

Men der er også forskel på mennesker af samme kultur, i deres egne familier, på arbejdspladsen og i samme kvarter. Ville det ikke være rart, hvis der var nogen, der ville lytte til os, hjælpe os med at forberede os til eksamen, finde et job, rydde op i huset? Vi skal bliver dygtige til at pejle os ind på andre, ved at være opmærksomme, ved at lytte oprigtigt, og ved at krybe under den andens hud.

Så livet byder lejligheder nok til på mange måder at praktisere:

"Du skal elske din næste som dig selv"

Og så skal vi huske, at denne sætning er grundlaget for den berømte "gyldne regel" (*'Alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem'*), som vi finder i alle religioner.

Vi skal arbejde sammen om at skabe en ny tankegang, i hvilken vi værdsætter hinanden, beskytter mindretal, hjælper de mest sårbare. Kort sagt, hvor vi flytter fokus fra vor egne interesse til de andres.

Hvis vi alle virkelig var meget opmærksomme på at elske vor næste som os selv; hvis vi var optaget af ikke at gøre mod andre, hvad vi ikke vil have, de gør mod os; hvis vi ville gøre mod andre, hvad vi ønsker de andre gjorde for os, ville krige stoppe, korruption forsvinde, det universelle broderskab ville ikke være en utopi og kærlighedens fællesskab ville snart blive en realitet.

Fabio Ciardi

"Livets Ord" udgives på 95 forskellige sprog og dialekter og når ud, på tryk, i radio og fjernsyn, til mere end 15 millioner mennesker over hele verden. Den danske version af Livets Ord udgives af Focolare-Danmark, Strindbergsvej 46, 2500 Valby

'Du får cementen på mandag'

- En historie fra entreprenør verden -

"Telefonen ringede. Det var vores hoved konkurrent indenfor området. Han var ansvarlig for en cement fabrik. Han spurgte, om vi kunne sælge dem en vis mængde cement, fordi de andre leverandører ikke længere ville give ham kredit. Han fortalte mig om de store finansielle problemer hans firma stod i.

Jeg vidste, at situationen var alvorlig, og jeg følte indeni, at her var den chance jeg altid havde ventet på. Her fik jeg mulighed for at ændre historien. Lige præcis denne konkurrent havde tidligere virkelig spillet mig ud på markedet, og han havde fortalt kollegerne, at hans egen, eneste fejltagelse havde været, at han havde givet mig lidt for meget plads!

Efter hans forespørgsel, forløb samtalen nogenlunde sådan:

'Du skal ikke bekymre dig, på mandag kan du få det'.

'Men jeg ved jo ikke, om jeg vil være i stand til at betale allerede på mandag. Jeg har ikke selv tjent noget i to måneder'.

'Det er ikke noget problem, ring bare, når du har pengene'.

'Hvor meget skal du have for det?'

'Btaler mig bare det, som jeg selv har betalt'.

'Jamen så får du jo ikke noget ud af det'.

'Jamen, det giver jo ingen mening, at jeg skal tjene på den handel. Du kommer jo aldrig til at være blandt mine klienter, og nu har du brug for lidt hjælp'.

Han takkede mig, og samtalen sluttede. Jeg kan dog forsikre: Den tilfredsstillelse

og glæde, som jeg oplevede i det øjeblik var langt mere værd end cementen.

Den lille hændelse skabte stor overraskelse blandt mine ansatte, der først ikke kunne forstå det, og jeg måtte forklare dem, at det vigtigste ikke var selve hændelsen, men det, der kan komme ud af den, både indenfor og udenfor vores forretning.

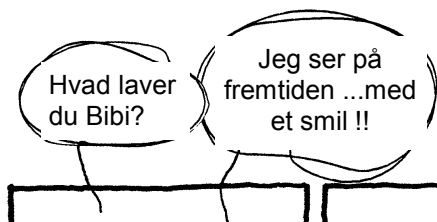
Den måned havde firmaet et rekord stort salg, og lige midt i den økonomiske krise lykkedes det os at sælge omkring 30% mere, sammenlignet med samme periode året før.

At omgås mennesker på den her måde; at stille os selv til tjeneste for andre, har styrket vores anseelse. Hver dag får vi nye forretningsmuligheder, næsten uden at vi selv har gjort noget for det. Jeg tror, at hvis virksomhederne opdagede værdien, også den økonomiske, der bliver skabt ved Fællesskabs Økonomiens principper, og de blev anvendt på en radikal måde, ville man ikke tøve med at omsætte dem til praksis'.

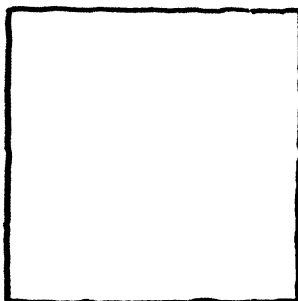
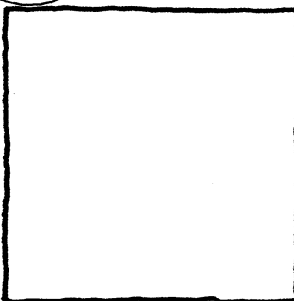
Germán M. Jorge - Argentina

Kilde: "Economy of Communion –
A New Culture" n.30

Bibi og Bobo

© af Walter Kostner

Afsked med Danmark

Nu er tiden kommet, at jeg pakker mine kufferter igen – efter tre år i Danmark. I disse tre år har jeg oplevet meget, jeg har lært mange mennesker at kende og et dejligt land med mange værdier. Jeg er meget taknemmelig over for Gud, og jeg takker også alle og enhver for samtaler, samarbejde, den gave enhver har været for mig. Det blæser meget i Danmark, og til trods for alle vanskeligheder er det også Helligåndens 'blæst' der kan fornemmes. Jeg har mange kufferter med mig – og i min bagage er der ikke kun et sprog mere jeg har lært, men også mange gode minder af et land, jeg ikke kendte før. Til gengæld forbliver et stykke af mig her – så er 'ligevægten' sikret. Vore veje skilles, men i troen på Guds kærlighed og i indsatsen for Hans rige, forbliver vi forenet.

Hjertelige hilsner fra Petra Austen

Livets Ord-møder

Arrangementer

København Indre By: Maria Dewilde,

Dronningens Tværgade 33, 3 tv,

Torsdag den 3. september - kl. 14.00

København Østerbro: Fryaften med Ordet, i Ryes-cafeens bibliotek, Ryesg. 107,

Torsdag den 24. september - kl. 19.00 - Evt. spisning kl. 18.00, kr. 35,-

Århus:, menighedslokale ved Sct. Lukas kirke, Sct. Lukas Kirkeplads 1, Århus C,

Lørdag den 19. september - kl. 14.30 - 19.00

Holbæk, Fam. van der Meer, Carl Reffs Vej 6 C

Lørdag den 26. september og 24. oktober - kl. 18.00